

Grupp 6

FCI-nummer 84

Originalstandard 2001-03-13

FCI-Standard 2001-06-22; franska

SKKs Standardkommitté 2002-10-30

BLODHUND

(Chien de Saint-Hubert)

Nordisk Kennel Union

Dansk Kennel Klub
Hundaræktarfélag Íslands
Norsk Kennel Klub
Svenska Kennelklubben

Suomen Kennelliitto – Finska kennelklubben

Standard för BLODHUND

**Ursprungsland/
hemland:**

Belgien

Användningsområde:

Chien de saint-hubert användes som drivande jakthund vid jakt på storvilt men används numera främst som spårhund och sällskapshund. Tack vare sitt synnerligen väl utvecklade luktsinne används rasen framförallt som spårhund, men anlitas också ofta som eftersökshund för att spåra upp skadat villebråd. Den används också av polisen för att spåra upp personer. Genom sin funktionella byggnad är chien de saint-hubert mycket uthållig och dess exceptionella luktsinne gör att den utan svårigheter kan följa mycket långa spår även i kuperad terräng.

FCI-Klassifikation:

Grupp 6. sektion 1.1
Med arbetsprov.

Bakgrund/ändamål:

Chien de saint-hubert är en storvuxen drivande jakthund och en spårhund av yppersta klass. Den har mycket gamla anor. Sedan århundranden är rasen känd och uppskattad för sitt exceptionella luktsinne och för sin jaktförmåga. Rasen skapades i Ardennerna av munkarna vid Saint-Hubert-klostret och härstammar från svarta och svart- och tantecknade parforce-jakthundar som användes på 600-talet av munken Hubert, som senare utnämndes till biskop och utsågs till jägarnas skyddshelgon. Dessa stora jakthundar kom att spridas över Ardennerna pga förekomsten av storvilt i de vidsträckt skogstrakterna i området. Man prisade chien de saint-hubert för dess robusthet och uthållighet, framför allt vid parforce-jakt på vildsvin. De första exemplaren av chien de saint-hubert var svarta, men senare även svarta med tanteckning. På 1000-talet importerades sådana hundar till England av Wilhelm Erövraren. Vid samma tid introducerades även i England hundar av samma typ men som till färgen var helt vita, s k "talbots". I England kom dessa importerade hundar att bli anfäder till den ras som där fick namnet blodhund, en beteckning som härrör ur begreppet "en fullblodshund", dvs en rasen hund. Därefter utvecklades rasen även i USA. Framför allt i sydstaterna användes hundarna för att spåra upp förrymda slavar.

Helhetsintryck:

Chien de saint-hubert skall vara en kraftig och storvuxen jakt- och spårhund, den mest kraftfulla av alla drivande jakthundar. Linjerna skall vara harmoniska, benstommen stark och muskulaturen välutvecklad. Rasen skall ha mycken substans, dock utan att ge intryck av att vara tung. Den skall vara långsträckt och rektangulär. Helhetsintrycket skall vara imponerande och uttalat ädelt. Hållningen skall vara värdig. Huvudet och halsen tilldrar sig upp-

märksamhet pga den rikliga smidiga och tunna huden som bildar djupa veck. Rörelserna skall vara imponerande, med ett dröjande steg och ett visst inslag av rullning. De skall vara fjädrande, smidiga, elastiska och fria. Inga detaljer får vara så överdrivna att de stör den harmoniska helheten och ger intryck av klumpighet eller, än mindre önskvärt, av att vara till men för hundens hälsa eller välbefinnande. Som exempel på möjliga icke önskvärda överdrifter kan nämnas: djupt liggande eller för små ögon; löst hängande ögonlock; överdrivet riklig och lös hud, med alltför många och för djupa veck; onödigt mycket löst halsskinn; för smalt huvud. Alltför stora hundar med för tung eller för kraftig kropp är inte heller önskvärt eftersom detta minskar deras användbarhet.

**Viktiga
måttförhållanden:**

- kroppslängd: mankhöjd 10 : 9
- bröstdjup: mankhöjd 1 : 2
- huvudets längd: kroppslängd 3 : 7
- nosryggens längd: huvudets längd 1 : 2

Uppförande/karaktär:

Chien de saint-hubert skall vara mjuk, lugn, vänlig och sällskaplig gentemot människor och speciellt fäst vid sin ägare. Den skall vara tolerant mot andra hundar och husdjur. Den skall snarast vara reserverad och envis och den är lika känslig för beröm som för kritik. Den skall aldrig vara aggressiv. Skallet är mycket djupt men rasen skall inte vara skällig.

Huvud:

Huvudet, som är rasens främsta kännetecken, skall vara imponerande, majestätiskt och mycket ädelt. Det skall var djupt men smalt i förhållande till sin längd och i relation till kroppslängden. Benbyggnaden skall framträda tydligt. Huvudets sidor skall vara flata och profilen fyrkantig. Nosryggen skall vara tydligt parallell med en tänkt linje från pannans övre del. Den rikliga och tunna huden skall på pannan och kinderna bilda djupa rynkor och veck, vilka faller neråt när huvudet bärs lågt och fortsätter i det lösa halsskinskraftigt utvecklade veck. Huden är inte lika riklig hos tikar.

Skallparti

Skallpartiet skall vara djupt, långt och snarast smalt, med flata sidor. Ögonbrynsbågarna skall vara föga framträdande även om de kan verka vara det. Nackknölen skall vara mycket väl utvecklad och tydligt framträdande.

Stop

Stopet skall vara föga markerat.

Nostryffel

Nostryffeln skall vara svart eller leverbrun. Den skall vara bred och väl utvecklad med väl öppna näsborrar.

Nosparti	Nospartiet skall vara lika långt som skallpartiet och djupt. Det skall vara brett i området kring näsborrarna och ha samma omfång i hela sin längd. Nosryggen skall vara helt rak eller en aning böjd (lätt baggnos).
Läppar	Läpparna skall vara mycket långa och lösa. Överläpparna skall hänga utanpå underläpparna och framtill bilda en rät vinkel mot nosryggen, vilket ger nospartiet en fyrkantig profil. I riktning mot de bakre läppkanterna utvecklas de till köttiga hängläppar (mindre markerade hos tik), som omärkligt övergår i det rikliga lösa halsskinnet. Överläpparnas kanter skall nå ungefär 5 cm nedanför underkäken. Läppkanterna skall vara väl pigmenterade, svarta eller leverbruna, i överensstämmelse med nostrifyllens färg.
Käkar/Tänder	Bettet skall vara ett fulltandat, korrekt saxbett med starka och vita tänder som är jämnt placerade i de väl utvecklade käkarna. Tångbett tolereras.
Kinder	Kinderna skall vara beniga och området under ögonen skall vara finnejslat.
Ögon	Ögonen skall vara mörkbruna eller nötkbruna, något ljusare (bärnstensfärgade) hos hundar utan svart sadel eller mantel. Ögonen skall vara medelstora och ovala. De skall inte vara tårfyllda och skall varken vara utstående eller djupt liggande i ögonhålan. Iris skall vara helt synlig. Ögonkanterna skall inte vara oregelbundna utan normalt åtliggande mot ögongloberna. Något lösa nedre ögonkanter där bindhinnan skymtar fram tolereras dock. Under inga omständigheter får ögonfransarna röra vid och irritera ögat. Uttrycket skall vara mjukt, vänligt och värdigt, blicken en aning melankolisk.
Öron	Öronen skall vara tunna och smidiga. De skall vara täckta med kort päls och vara fina och sammetslena vid beröring. Öronlapparna skall vara mycket långa och nå åtminstone förbi nostippen när de föres längs nosryggens ovansida. Öronen skall vara mycket lågt ansatta på huvudets sidor, i höjd med ögonen eller lägre, och hänga i graciösa veck. De skall vara inrullade inåt och bakåt (korkskruvsöron).
Hals:	Halsen skall vara lång för att möjliggöra spårning med nosen mot marken. Den skall vara kraftigt musklad. Halshuden skall vara lös och mycket väl utvecklad, med dubbla hakpåsar vilka dock är mindre utvecklade hos tikar.

Kropp:

Bälens över- och underlinjer	skall vara nästan parallella.
Manke	Manken skall vara lätt markerad.
Rygg	Ryggen skall vara plan, bred, lång och stabil.
Ländparti	Ländpartiet skall vara brett, starkt, kort och mycket lätt välv.
Kors	Korset skall vara väl musklat, nästan horisontellt, aldrig brant, ganska brett och tämligen långt.
Bröstkorg	Bröstkorgen skall vara oval, bred, djup, tillräckligt lång och tydligt kölförmad mellan frambenen. Förbröstat och bröstbensknappen skall vara tydligt framträdande. Revbenen skall vara väl välvda, varken flata eller tunnformade.
Underlinje	Underlinjen skall vara nästan horisontell, även bakom bröstkorgen. Flankerna skall vara fylliga, breda och djupa. Buken skall vara föga uppdragen.
Svans	Den sabelformat burna svansen skall vara lång, kraftig, tjock och högt ansatt i rygglinjens förlängning och skall gradvis avsmalna mot spetsen. I rörelse skall svansen bäras i en elegant båge över rygglinjen, dock aldrig inrullad över ryggen eller vikt åt sidan. Svansens undersida skall vara klädd med en grövre ca 5 cm lång päls, vilken blir gradvis kortare mot svansspetsen.

Extremiteter:**Framställ:**

Som helhet	skall frampartiet vara väl musklat. Frambenen skall vara kraftiga, raka och helt parallella.
Skulderblad	Skulderbladen skall vara långa och väl tillbakalagda. Skulderpartiet skall vara väl musklat men inte för tungt.
Överarm	Överarmarna skall vara långa och snedställa och bilda en god vinkel mot skulderbladen.
Armbåge	Armbågarna skall vara väl åtliggande, varken lösa eller knipta.
Underarm	Underarmarna skall vara raka med kraftig och rund benstomme.
Handlov	Handlovarna skall vara fasta.
Mellanhand	Mellanhänderna skall vara starka. Framifrån sett skall de vara raka, sedda i profil skall de vara lätt vinklade.

Framtassar	Framtassarna skall vara kompakta och mycket fasta, varken inåt- eller utåtvidna. Tårna skall vara väl välvda, väl slutna och täta (katt-tass) med korta och kraftiga klor. Trampdynorna skall vara tjocka och starka.
Bakställ:	Bakpartiet skall vara starkt med kraftig muskulatur, i harmoni med frampartiet. Bakifrån sett skall bakbenen vara helt parallella, varken inåt- eller utåtvidna.
Lår	Låren skall ha god längd och vara kraftigt musklade.
Knäled	Knälederna skall vara väl vinklade. De skall varken vara inåt- eller utåtvidna.
Underben	Underbenen skall vara tillräckligt långa och kraftigt musklade.
Has	Hasorna skall vara starka, korta och väl vinklade.
Mellanfot	Mellanfötterna skall vara starka och korta.
Baktassar	Baktassar, se framtassar.
Rörelser:	Rörelserna är mycket rastypiska och mycket viktiga. I trav skall rörelserna vara regelbundna med jämna, elastiska och fria steg. Rasen skall täcka mer mark än någon annan drivande hundras, samtidigt som gången är mycket karakteristiskt rullande, dock utan att hunden rör sig på snedden. Bakbenen skall föras långt bakåt och ge ett gott påskjut. Fram- och bakbensens räckvidd skall vara lika och rygglinjen skall förbli horisontell. Benen skall föras parallellt men i snabbare tempo närmar sig tassarna varandra. Svansen skall bäras högt, i sabelform, dock utan att böjningen blir alltför markerad. Chien de saint-hubert skall vara kapabel att trava under lång tid utan att visa tecken på trötthet.
Hud:	Huden skall vara smidig, lös och elastisk på hela kroppen. Den fina, mycket lösa och rikliga huden på huvudet är mycket rastypisk. På pannan och på nospartiets sidor bildar huden nedhängande veck som är ännu mer markerade när huvudet bärs lågt. Dock får aldrig alltför djupa rynkor och veck på pannan eller ögonbrynsbågarna irritera ögonen. Veckbildning på själva kroppen, orsakad av alltför riklig hud, är inte önskvärt.
Päls:	
Pälsstruktur	På kroppen skall den väl åtliggande pälsen vara kort, tät, tämligen hård och ge ett gott skydd vid dåligt väder. Pälsen på huvudet och öronen skall vara mycket kort och kännas mjuk vid beröring. Svansens undersida skall vara försedd med något längre och grövre päls.

Färg

Man skiljer mellan tre kategorier pälsfärger:

- svart med tanteckning
- leverfärgad med tanteckning
- enfärgat röd

Hos svart med tanteckning kan andelen svart variera från svart mantel till svart sadel.

Hos hundar med svart mantel är den svarta färgen dominerande och tantecknen finns endast på kinderna, ovanför ögonen, på bringan, benen och runt anus.

Hos hundar med svart sadel är tanfärgen mer utbredd och den svarta färgen begränsas mer eller mindre till ryggregionen.

Samma förhållanden i fråga om fördelningen mellan de olikfärgade partierna gäller för lever med tanteckning

Färgerna är inte alltid helt rena eller klart avgränsade från varandra. Det kan finnas ljusare eller melerade härstrån i de mörkare partierna. Detta är tillåtet.

Hos enfärgat röda hundar får färgnyansen variera från ljusrött till mörkrött.

Ej önskvärt är urblekt tanfärg hos de tvåfärgade eller urblekt rött hos de enfärgade. Små vita tecken på bringa, tår och svansspets tolereras men är inte önskvärt.

Storlek/vikt:

Mankhöjd

Idealhöjd för hanhund 68 cm
Idealhöjd för tik 62 cm
+/- 4 cm avvikelse tolereras

Vikt

Hanhund ca 46-54 kg
Tik ca 40-48 kg

Mankhöjd och vikt skall harmoniera.

Fel:

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.

Helhetsintryck: klumpighet; för lite substans; lätt benstomme; hög- eller lågställdhet; mer kvadratisk än rektangulär konstruktion; avsaknad av ädelhet.

Huvud: brett och omfångsrikt huvud eller överdrivet smalt huvud; flyende panna; överdrivet hängande pannhud; för lite framträdande nackknöl; för markerat stop; konkav nosrygg; kort nosparti eller inte tillräckligt djupt nosparti; alltför litet nedhängande överläppar.

Nostryffel och läppar: avpigmenterade.

Bett: tandförluster.

Ögon: alltför små ögon, som är insjunkna i ögonhålorna; alltför lösa nedre ögonkanter; alltför synlig bindhinna.

Öron: för korta öron, för tjocka öron, öron ansatta över ögonhöjd, öron som ligger för tätt mot huvudet eller är platta.

Hals: kort hals; tunn hals, för litet löst halsskinn.

Kropp: kort eller för lång kropp; otillräckligt djup bröstorg; otillräckligt markerat förbröst i profil; flata eller tunnformade revben; svag eller välvd rygg; överbyggdhet eller brant kors; alltför uppdragen buklinje.

Svans: lågt ansatt svans; ekorrsvans, ringformad svans, ringlad svans; deformerad svans; svansknyck eller snett burens svans.

Extremiteter: för svagt eller för mycket vinklade extremiteter; korta överarmar; dålig benställning i profil (t ex övervinklade handlovar eller svaga mellanhänder), framifrån (t ex inåt- eller utåtvridna tassar, krokiga underarmar; utåtvridna armbågar etc) eller bakifrån (t ex hastrånghet, hasvidhet eller hjulbenthet); öppna tassar, hartassar eller platta tassar.

Rörelser: trånga eller vida rörelser; korsande rörelser, hund som rör sig på snedden; kort steglängd, stela rörelser; dåligt påskjut.

Pälsfärg: ljusa eller avblekta färger.

Uppförande/karaktär: osäkerhet eller nervositet.

Diskvalificerande fel: Uppförande/ karaktär: aggressiva eller alltför rädda hundar.

Helhetsintryck: avsaknad av rastyp.

Käkar/tänder: under- eller överbett; korsbett; sneda käkar.

Nostryffel och läppar: kraftigt avpigmenterade eller rosafärgade; nostryffel och läppar av annan färg än svart hos svart och tantecknade hundar; nostryffel och läppar av annan färg än leverbrun eller svart hos hundar utan svart mantel eller sadel.

Ögon: ljusgula ögon (rovfågelsögon).

Pälsfärg: alla färger som inte motsvarar de i standarden föreskrivna; alltför stora vita tecken, såsom vitt ända upp på handlovar eller hasor, eller alltför stor vit fläck på bringan; vita fläckar

på annan del av kroppen än på bringa, tassar eller svansspets, såsom vitt nosparti, vit bläs etc.

Storlek: storlek som över-/understiger de i standarden föreskrivna måtten.

Hundar som företer tecken på fysisk anomali skall diskvalificeras.

Nota bene:

Hund får ej prisbelönas om den är aggressiv eller har anatomiska defekter som menligt kan påverka dess hälsa och sundhet.

Testiklar:

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Svenska Kennelklubben
163 85 SPÅNGA

Besöksadress Rinkebysvången 70
Telefon 08-795 30 00 Telefax 08-795 30 40
Webbplats www.skk.se

Telefon Informationsavdelningen 08-795 30 30
E-post Informationsavdelningen info@skk.se

E-post Standardkommittén standk@skk.se

SVENSKA KENNELKLUBBEN
HUNDÄGARNAS RIKSORGANISATION